

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๕๗/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๘๒/๒๕๕๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

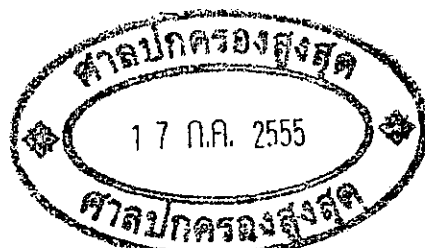
วันที่ ๑๗ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ระหว่าง { นายประชัย เลี่ยวไพรัตน์ ผู้ฟ้องคดี

สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ที่ ๑
เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาด
หลักทรัพย์ ที่ ๒
ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ที่ ๓
กรรมการและผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ที่ ๔
คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ที่ ๕
คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์
และตลาดหลักทรัพย์ ที่ ๖
คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ ที่ ๗
คณะกรรมการอุทธรณ์ของตลาดหลักทรัพย์ ที่ ๘ ผู้ถูกฟ้องคดี

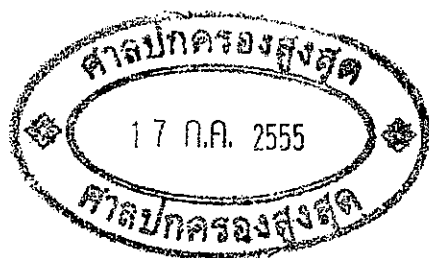
เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการ
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๙๙/๒๕๕๔
หมายเลขแดงที่ ๙๖๙/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

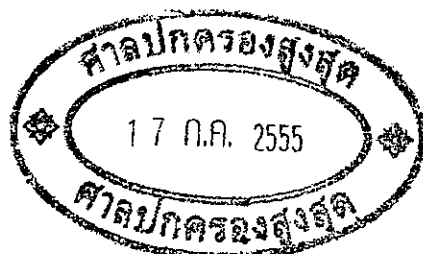
/คดีนี้...

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งประธานเจ้าหน้าที่บริหาร และเป็นกรรมการผู้ที่มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท อุตสาหกรรมปิโตรเคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) หรือบริษัท ทีพีไอ และบริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) หรือบริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) โดยที่ศาลล้มละลายกลางได้มีคำสั่ง ในคดีหมายเลขแดงที่ พ. ๘/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๓ และในคดีหมายเลขแดง ที่ ๖๒๗/๒๕๔๓ เมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๓ ให้ฟื้นฟูกิจการของบริษัท ทีพีไอ และบริษัท ทีพีไอ โพลีน ตามลำดับ ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีฐานะเป็นเพียงผู้บริหารของลูกหนี้ตามมาตรา ๙๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ และถูกพักการใช้อำนาจในการจัดการกิจการ และทรัพย์สินในบริษัททั้งสองไว้ชั่วคราวจนกว่าศาลจะมีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ ตามมาตรา ๙๐/๗๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น ตั้งแต่วันที่ศาลมีคำสั่งตั้งผู้ทำแผน และมีคำสั่งเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการเป็นต้นมาจนถึงวันที่ศาลมีคำสั่งให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ ของบริษัท ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในฐานะเป็นผู้บริหารของบริษัททั้งสองตามประกาศคณะกรรมการ กำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้บริหาร ของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๘ และโดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีตามหนังสือ ที่ ตพ. ๒๑๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ว่ากระทำความผิดตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีว่าจ้างบริษัท สเตอร์ สจิวต (ประเทศไทย) จำกัด เผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับการประเมินมูลค่าของบริษัท ทีพีไอ โพลีน ในระหว่างวันที่ ๑๕ ถึงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๔๖ ว่ามีมูลค่า ๙๑,๓๘๗ ล้านบาท และมีราคาหุ้นที่เหมาะสมหุ้นละ ๘๘ บาท ผ่านทางสื่อ หนังสือพิมพ์หลายฉบับ ซึ่งอาจทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าหลักทรัพย์ของบริษัทดังกล่าว จะมีราคาสูงขึ้น บริษัท สเตอร์ สจิวต (ประเทศไทย) จำกัด ได้ชี้แจงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๗ และลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ว่าบริษัท ไม่ได้รับจ้างจากบริษัท ทีพีไอ โพลีน ในการเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวแต่อย่างใด เป็นเพียงการ ประเมินระบบธรรมาภิบาลภายในโดยเปรียบเทียบกับมาตรฐานสากลเท่านั้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่ามีลักษณะต้องห้ามตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดในข้อ ๓ (๓) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ โต้แย้งหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว ต่อมา บริษัท ทีพีไอ โพลีน ได้ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๘ ขอยายหุ้นที่ออกใหม่ต่อกรรมการและพนักงาน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

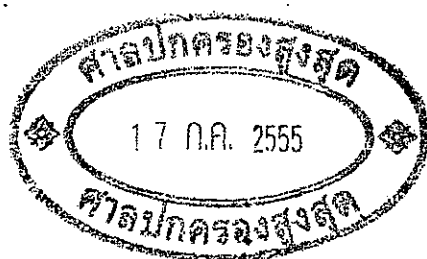
/มีคำสั่ง...

มีคำสั่งปฏิเสธการแสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร เนื่องจากผู้ฟ้องคดีอยู่ระหว่างถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กล่าวโทษในความผิดเรื่องการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ตามข้อ ๓ (๓) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ และไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ ตามหนังสือ ที่ กสท.จ.๒๐๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือลับ ที่ บจ.๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ ถึงผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ ผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ โพลีน และกรรมการผู้จัดการของบริษัท สหบางกอกประกันภัย จำกัด (มหาชน) ให้ดำเนินการใดๆ ที่จะไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารในบริษัททั้งสามภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีตามหนังสือ ที่ มว.๑๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีมติให้ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ที่ วค.๒๐๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการกระทำไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนของระเบียบคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ว่าด้วยการยื่นการพิจารณา และการวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองของสำนักงาน พ.ศ. ๒๕๔๒ เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและไม่ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ รวมทั้งไม่ได้ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ พิจารณาภายในเวลาที่ระเบียบกำหนด ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ละเลยไม่ส่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ทั้งฉบับให้แก่ผู้ฟ้องคดี คงส่งเพียงสรุปคำวินิจฉัยอุทธรณ์ถือว่ามีเจตนาปกปิดความจริงไม่ให้ผู้ฟ้องคดีทราบทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถใช้สิทธิโต้แย้งคำวินิจฉัยดังกล่าวต่อศาลปกครองได้อย่างถูกต้องครบถ้วน นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่อาจอ้างประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ และประกาศ ที่ กจ. ๔๔/๒๕๔๓ มาประกอบการวินิจฉัยได้เพราะประกาศทั้งสามฉบับดังกล่าวอยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีต่อกรมสอบสวนคดีพิเศษ ทำให้บริษัทมีผู้บริหารที่มีลักษณะต้องห้ามตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประกาศนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อเท็จจริงที่นำมากล่าวโทษผู้ฟ้องคดีไม่เป็นความจริง ผู้ฟ้องคดียังไม่ถูกฟ้องร้องดำเนินคดีในศาลที่มีเขตอำนาจและยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้กระทำความผิด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีมิใช่บุคคลตามมาตรา ๒๓๙

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามคำวินิจฉัยของศาลล้มละลายกลางเมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๘ ฉะนั้น คำวินิจฉัยของผู้ฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ฟ้องคดีที่ ๘ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถกลับเข้าเป็นผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ ได้ นอกจากนี้ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ มีลักษณะใช้บังคับให้มีผลย้อนหลังให้เป็นโทษแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการเฉพาะและในกรณีเดียวกัน เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ กรรมการการปกครองของวุฒิสภาได้ร้องทุกข์กล่าวโทษให้ดำเนินคดีอาญากับผู้แทนของกระทรวงการคลังที่ทำหน้าที่เป็นผู้บริหารแผนบริษัท ทีพีไอ ในฐานะเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ดำเนินการใดๆ กับบุคคลดังกล่าว จึงเป็นการใช้อำนาจรัฐเลือกปฏิบัติและกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีโดยไม่สุจริต ไม่ยุติธรรม และไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อ ๓ (๓) (๘) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ขัดต่อมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๕๐ และมาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย รวมทั้งยังขัดต่อมาตรา ๒๒๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประกอบกับพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีบทลงโทษอยู่แล้ว ดังนั้น การออกประกาศดังกล่าวจึงเป็นการใช้อำนาจเกินจากที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้ ประกาศที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ และประกาศคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เรื่อง การดำรงสถานะเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๔ มิได้ให้อำนาจผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากการเป็นกรรมการของบริษัท ทีพีไอ และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) เพราะบริษัทดังกล่าวไม่ใช่ผู้เสนอขายหลักทรัพย์ การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ จึงเป็นการกระทำที่ขัดต่อมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ สำหรับการเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ต่อกรรมการและพนักงานของบริษัท ทีพีไอ โพลีน ได้ดำเนินการในฐานะผู้บริหารแผนที่ได้รับอนุญาตจากศาลล้มละลายกลาง ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีเป็นบุคคลไม่น่าเชื่อถือหรือมีพฤติการณ์ต้องห้าม เจ้าหนี้คงไม่ยินยอมและศาลล้มละลายกลางคงไม่มีคำสั่งอนุญาตตามคำร้องขอจัดสรรและเสนอขายหุ้นดังกล่าว นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ แต่ศาลล้มละลายกลางวินิจฉัยให้ยกคำร้อง เนื่องจากเห็นว่าในระหว่างการฟื้นฟูกิจการน่าจะถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินกิจการของลูกหนี้ตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ห้ามมิให้นำข้อ ๓ (๓) (๘) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มาใช้บังคับย้อนหลัง เป็นโทษกับผู้ฟ้องคดี

๒. ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ปฏิเสธการนำรายชื่อของผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อของผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ และบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์

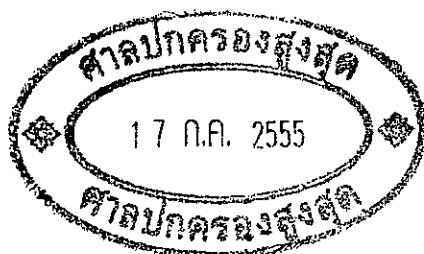
๓. ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ/หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นกรรมการของบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) อีกทั้งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และ/หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่ได้มีการสั่งการให้บริษัทดังกล่าว ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งผู้บริหาร ตามหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ หนังสือ ที่ บจ.๘๗๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และหนังสือ ที่ วค.๒๐๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

๔. ให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๔๘ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ซึ่งแจ้งตามหนังสือ ที่ มว.๑๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘

๕. ให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ซึ่งแจ้งตามหนังสือ ที่ วค.๒๐๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘

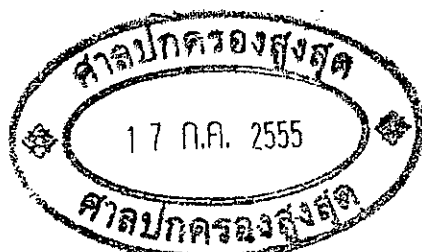
ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการชั่วคราวต่อศาล ตามคำร้องลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๔๙ ศาลได้มีคำสั่งยกคำร้องขอทุเลาการบังคับตามกฎหมายหรือคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๙

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีมีฐานะเป็นกรรมการของบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ตามคำนิยามข้อ ๓ (๑๕) ของประกาศคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ที่ กจ. ๔๔/๒๕๔๓ เรื่อง การยื่นและการยกเว้นการยื่นแบบแสดงรายการข้อมูลการเสนอขายหลักทรัพย์ จึงมีสถานะเป็นผู้บริหารตามประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ เป็นต้นไป ประกาศฉบับดังกล่าวเป็นกฎที่ใช้บังคับกับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์เป็นการทั่วไปมิได้

/มุ่งหมายให้ใช้...

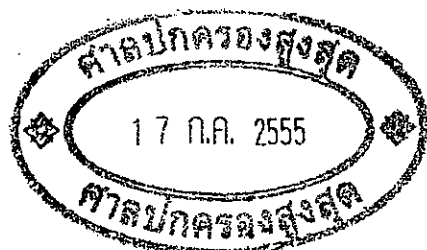
มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง จึงถือไม่ได้ว่ามีเจตนาเพื่อกลับแก้งผู้ฟ้องคดี รวมทั้งไม่ได้กระทำไปเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อกำกับดูแลบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ในทางบริหาร รวมทั้งคุ้มครองผู้ลงทุนและตลาดทุนโดยรวม ซึ่งไม่มีผลต่อการดำเนินคดีอาญาต่อผู้ฟ้องคดี การบังคับใช้ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ จึงไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ส่วนการแต่งตั้งและการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำการในฐานะผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในกิจการตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับบุคคลภายนอกตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เคยแจ้งให้ผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และกรรมการของบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งผู้บริหารของบริษัทดังกล่าว การดำเนินงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กระทำในรูปขององค์คณะพิจารณา กรรมการคนใดคนหนึ่งจึงไม่มีอำนาจตัดสินใจในเรื่องที่พิจารณาโดยลำพัง ทั้งนี้ การดำรงตำแหน่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ในฐานะประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงการคลัง ในฐานะกรรมการ ก.ล.ด. และเลขาธิการ ในฐานะกรรมการ ก.ล.ด. และเลขานุการ ต่างเป็นการดำรงตำแหน่งตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและปลัดกระทรวงการคลังไม่มีการสั่งการใดๆ ให้ดำเนินการกลับแก้งหรือเลือกปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดี และมีได้มีผลประโยชน์ขัดแย้งตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ซึ่งในทางปฏิบัติรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะไม่เข้าร่วมการประชุมกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ส่วนคณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมายที่มีนายประสิทธิ์ โฆวิไลกุล กรรมการ ก.ล.ด. ผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมาย เป็นประธาน ก็มีการพิจารณาและเสนอความเห็นร่วมกันในรูปขององค์คณะพิจารณาเช่นเดียวกัน อนุกรรมการคนใดคนหนึ่งจึงไม่มีอำนาจพิจารณาหรือเสนอความเห็นต่อเรื่องที่พิจารณาโดยลำพัง ทั้งนี้ คณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมายได้รับแต่งตั้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เป็นคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา ๒๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จะกระทำร่วมกันในรูปขององค์คณะพิจารณา สำหรับเรื่องที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ได้กล่าวโทษ...

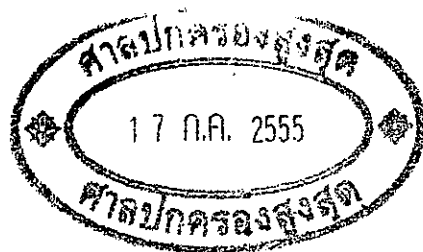
ได้กล่าวโทษผู้ฟ้องคดีในความผิดเรื่องการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ ตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นการดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้มีส่วนรู้เห็น ในการกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวโทษนั้น เป็นเรื่องและผู้ฟ้องคดีจะต้องต่อสู้ในกระบวนการ ยุติธรรมทางอาญาต่อไป ทั้งนี้ เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๘ บริษัท ทีพีไอ โพลีน ซึ่งผู้ฟ้องคดี เป็นกรรมการได้ยื่นคำขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขออนุญาตเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ ต่อกรรมการและพนักงาน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารที่อยู่ระหว่าง ถูกกล่าวโทษว่ากระทำการอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ ทำให้มีลักษณะ ต้องห้ามในการเป็นผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ตามข้อ ๓ (๓) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ที่กำหนดว่า ผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ต้องไม่อยู่ระหว่าง ถูกกล่าวโทษหรือถูกดำเนินคดีอาญาโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย ในความผิด เกี่ยวกับการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ ทั้งนี้ ลักษณะต้องห้ามดังกล่าว มีการกำหนดไว้ในประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ ซึ่งมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ แล้ว ไม่ใช่ข้อกำหนดที่มีขึ้นใหม่แต่อย่างใด และเมื่อผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามตามประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ จึงมีผลทำให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน มีลักษณะไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่จะได้รับอนุญาต ให้เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่แก่กรรมการและพนักงานตามข้อ ๑๑ (๖) ของประกาศ ที่ กจ. ๓๖/๒๕๔๔ เนื่องจากบริษัท ทีพีไอ โพลีน มีผู้บริหารที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิเสธการแสดงรายชื่อของผู้ฟ้องคดี ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร ทำให้ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๑๓ (๒) (ค) ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ ที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศ ที่ กจ. ๒๗/๒๕๔๖ และประกาศ ที่ กจ. ๖/๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน เสนอขายหุ้นตามคำขอและไม่รับรายชื่อผู้ฟ้องคดี ไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารตามหนังสือ ที่ กสท.จ. ๒๐๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มิได้กำหนดให้ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีผลใช้บังคับย้อนหลังในเชิงลงโทษผู้ฟ้องคดี เพราะประกาศฉบับดังกล่าวมีผลใช้บังคับกับ บริษัทที่ออกหลักทรัพย์ที่มายื่นคำขออนุญาตเสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ กสท.จ. ๒๘๖๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๘ แจ้งข้อมูลการมีลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่กำกับดูแลบริษัทที่มีหลักทรัพย์จดทะเบียนซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ เพื่อดำเนินการตามสมควรต่อไป ซึ่งการแจ้งข้อมูลดังกล่าวมิใช่การสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

/ดำเนินการ...

ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นกรรมการหรือผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่รับรายชื่อของผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร เนื่องจากการมีลักษณะต้องห้ามตามประกาศที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ซึ่งไม่มีผลต่อคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดีตกเป็นจำเลย เพราะผู้ฟ้องคดีสามารถต่อสู้คดีได้ตามสิทธิที่พึงมีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญา อีกทั้ง ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ก็มีได้กำหนดให้กรรมการหรือผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์พ้นจากตำแหน่ง ดังนั้น ประกาศดังกล่าวจึงไม่ขัดหรือแย้งกับมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างใด นอกจากนี้ การพิจารณาจัดสรรและเสนอขายหุ้นเพิ่มทุนภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการย่อมเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แต่การขออนุญาตและการอนุญาตให้เสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ต่อประชาชนหรือบุคคลใดๆ นั้น จะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกาศกำหนด เพราะเป็นกรณีที่มีกฎหมายเฉพาะกำหนดเพื่อกำกับดูแลในเรื่องการออกและเสนอขายหลักทรัพย์ ดังนั้น การที่ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้องขอเสนอขายหุ้นเพิ่มทุน จึงเป็นการพิจารณาคณะส่วนและตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายต่างฉบับกัน สำหรับในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า กระบวนการคลังและ/หรือผู้แทนที่เป็นผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ อยู่ในฐานะผู้ถูกกล่าวโทษว่าได้กระทำความผิดทางอาญาเช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดีนั้น เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกกล่าวโทษดังกล่าวมีสถานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังไม่ได้มีมติว่าข้อกล่าวหาดังกล่าวมีมูลแล้ว จึงยังไม่ถือว่าบุคคลดังกล่าวมีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๓ (๓) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ กรณีที่บริษัท ทีพีไอ โพลีน ได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๘ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ต่อกรรมการและพนักงาน และไม่รับรายชื่อของผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่วินิจฉัยอุทธรณ์ตามมาตรา ๒๖๑ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ โพลีน

/มีลักษณะ...

มีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๓ (๓) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ จึงปฏิเสธการแสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร เมื่อบริษัท ทีพีไอ โพลีน ยื่นคำขออนุญาตเสนอขายหุ้นเพิ่มทุนต่อกรรมการและพนักงาน โดยแสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร จึงทำให้ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๑๑ (๖) ของประกาศ ที่ กจ. ๓๖/๒๕๔๔ และข้อ ๑๓ (๒) (ค) ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน เสนอขายหลักทรัพย์ตามที่ร้องขอจึงชอบแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นคณะกรรมการอรรถนธ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นผู้แต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งมีหน้าที่เพียงเสนอความเห็นเกี่ยวกับคำอรรถนธ์ของบริษัทที่มีหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ แต่ไม่มีอำนาจที่จะชี้ขาดหรือออกคำสั่งใดๆ ในการพิจารณาอรรถนธ์ของบริษัทดังกล่าว ทั้งนี้ คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นเพียงความเห็นที่ส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป อันเป็นกระบวนการขั้นตอนการพิจารณาภายในหน่วยงานก่อนมีคำสั่งทางปกครองจึงไม่จำเป็นต้องส่งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้แก่บริษัทที่ยื่นอรรถนธ์แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีมิได้เป็นผู้อรรถนธ์คำสั่งดังกล่าว คงมีเพียงบริษัทที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ยื่นอรรถนธ์ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจใดๆ ที่จะอ้างสิทธิในอรรถนธ์ของบุคคลอื่นๆ สำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นไปโดยอิสระปราศจากการครอบงำของกระทรวงการคลังตั้งที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง กล่าวคือ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ได้ดำเนินการกล่าวโทษผู้ฟ้องคดีต่อกรมสอบสวนคดีพิเศษ กรณีการแพร่ข่าวเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าราคาของหลักทรัพย์บริษัท ทีพีไอ โพลีน จะเพิ่มสูงขึ้นโดยมิได้แจ้งข้อมูลกับตลาดหลักทรัพย์ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบกับมาตรา ๘๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ทำให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้บริหารบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่มีหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ มีลักษณะต้องห้ามที่จะเป็นผู้บริหารในบริษัทออกหลักทรัพย์ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงได้มีหนังสือไปยังผู้เกี่ยวข้องของบริษัททั้งสาม โดยอาศัยอำนาจตามข้อ ๒ ของประกาศคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เรื่อง การดำรงสถานะเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่กำหนดว่า บริษัทจดทะเบียน

/ต้องมีผู้บริหาร...

ต้องมีผู้บริหารและผู้มีอำนาจควบคุมที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งได้แก่ ประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ โดยข้อ ๑๓ (๒) (ค) และข้อ ๑๗ (๕) ของประกาศดังกล่าวได้กำหนดลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารและผู้มีอำนาจควบคุมว่าต้องไม่อยู่ในระหว่างถูกกล่าวโทษหรือถูกดำเนินคดีตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ โดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายนั้น นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีก็ยังมีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๓ (๓) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นผู้บริหารในบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องแจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในบริษัทที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารทราบถึงลักษณะต้องห้ามนี้ เพื่อที่บริษัทดังกล่าวจะได้ดำเนินการให้บริษัทนั้นๆ มีคุณสมบัติครบถ้วนในการดำรงสถานะเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ต่อไป การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงเป็นการกระทำโดยสุจริตและถูกต้องตามกฎหมาย ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ใช้ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีผลใช้บังคับย้อนหลังนั้น เห็นว่าประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีผลใช้บังคับในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ ย่อมทำให้ผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ที่เข้าลักษณะต้องห้ามตามประกาศดังกล่าวไม่สามารถเป็นผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์โดยผลของกฎหมาย แต่มิได้ทำให้การใดๆ ที่ผู้บริหารดังกล่าวได้กระทำไปก่อนวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ เป็นโมฆะหรือสิ้นผลไป เมื่อปรากฏว่าในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดียังคงสถานะที่ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวโทษต่อกรมสอบสวนคดีพิเศษ ผู้ฟ้องคดียอมมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นผู้บริหารของบริษัททั้งสามตามประกาศฉบับดังกล่าวแล้ว กรณีจึงมิได้เป็นการนำกฎหมายมาใช้ย้อนหลังต่อผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดีก็ได้ยอมรับว่าเป็นผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ ซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบการกระทำที่ไม่สุจริตและไม่ชอบด้วยกฎหมายของกระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นผู้บริหารแผน สำหรับบริษัท ทีพีไอ โพลีน นั้น นอกจากผู้ฟ้องคดีจะเป็นกรรมการบริษัทแล้ว ยังเป็นผู้บริหารแผนของบริษัทดังกล่าวด้วย แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดียังคงเป็นผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ และบริษัท ทีพีไอ โพลีน ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนกรณีที่ศาลล้มละลายกลางวินิจฉัยว่า น่าจะถือมิได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินกิจการของลูกหนี้ตามความในมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เป็นคนละประเด็นกับการเป็นผู้บริหารของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งการพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารหรือไม่ จะต้องพิจารณาตามนิยามในข้อ ๓ (๕) ของประกาศ ที่ กจ. ๔๔/๒๕๔๓

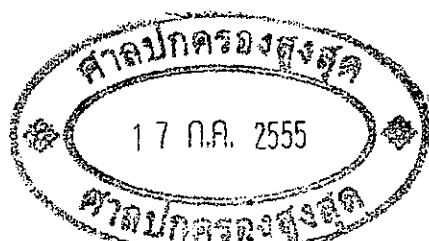

/เมื่อผู้ฟ้องคดี...

เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารตามความหมายของประกาศดังกล่าวผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจยกคำวินิจฉัยของศาลล้มละลายกลางมาอ้างว่าผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน)

เรื่องที่ผู้ฟ้องคดีได้ร้องทุกข์กล่าวโทษต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อขอให้ดำเนินคดีอาญากับบุคคลที่เป็นผู้แทนของกระทรวงการคลัง ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ นั้นเห็นว่า ผู้แทนของกระทรวงการคลังได้รับการแต่งตั้งโดยศาลล้มละลายกลาง ให้เป็นผู้บริหารแผนตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มิใช่ผู้บริหารตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น ผู้ที่จะถอดถอนผู้บริหารแผนได้ก็คือศาลล้มละลายกลาง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ดำเนินการใดๆ จึงมิใช่การเลือกปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ถูกต้องหรือเป็นการกระทำโดยไม่สุจริตดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ดำเนินการให้ นายประสิทธิ์ โขวิไลกุล และนายไชยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์ พ้นจากตำแหน่งกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก็เนื่องจากไม่อยู่ในอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ แต่เป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรีกรณีการนำประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มาใช้บังคับกับผู้ฟ้องคดี ก็มีใช่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยมุ่งหมายใช้บังคับแก่กรณีบริษัท ทีพีไอ โพลีน และผู้ฟ้องคดีเท่านั้น เพราะแม้จะไม่นำประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มาบังคับใช้ ก็สามารถใช้ประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ และข้อ ๕ (๖) ของข้อบังคับตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เรื่อง การรับหุ้นสามัญหรือหุ้นบริษัทธิเป็นหลักทรัพย์จดทะเบียน พ.ศ. ๒๕๔๔ กับผู้ฟ้องคดีได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า บริษัท ทีพีไอ โพลีน เป็นผู้เสนอขายหลักทรัพย์ แต่ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการผู้บริหารแผนและกรรมการบริษัทลูกหนี้จึงไม่อยู่ในฐานะผู้มีอำนาจดำเนินกิจการแทนบริษัท ทีพีไอ โพลีน ก็เป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเพราะ บริษัท ทีพีไอ โพลีน กระทำการออกหลักทรัพย์เองโดยที่ผู้ฟ้องคดีทั้งในฐานะกรรมการบริษัท ผู้บริหารแผนและกรรมการบริษัทลูกหนี้ การไม่รู้เห็นด้วยยอมเป็นกรณีที่เป็นไปไม่ได้ ทั้งนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่มีอำนาจในการดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นกรรมการบริษัท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีอำนาจเพิกถอนหลักทรัพย์ของบริษัทดังกล่าวออกจากการเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ได้ หากบริษัทดังกล่าวไม่ดำเนินการถอนผู้ฟ้องคดีออกจากการเป็นกรรมการบริษัทมหาชน ตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชน จำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในการค้าหลักทรัพย์และเป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่นักลงทุน

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจกระทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างถึงหนังสือแต่งตั้งผู้แทน

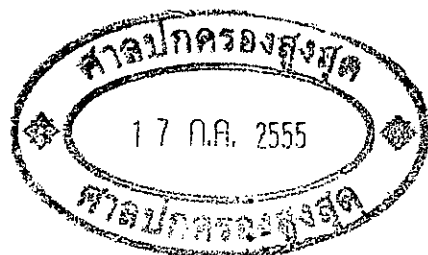
/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ แต่ไม่ยื่นรายงานการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ และครั้งที่ ๑/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ตามลำดับ เพื่อยืนยันว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้มอบอำนาจให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการใดๆ ที่เกี่ยวกับคดีปกครอง และการมอบอำนาจให้ดำเนินการในคดีปกครองต้องมีการลงลายมือชื่อของกรรมการแต่ละคนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีสิทธิยื่นคำให้การแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ นอกจากนี้ กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ อ้างว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการและการดำเนินการเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่ไม่ได้ชี้แจงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ มีผลประโยชน์ขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีหรือไม่ จึงเห็นว่าฐานะและผลประโยชน์ของบุคคลดังกล่าวขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี และเป็นความจริงตามคำฟ้อง ดังเช่นปรากฏว่า กรรมการบางคนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความขัดแย้งทางคดีกับผู้ฟ้องคดี อีกทั้งกรรมการบางคนของ กบข. และธนาคารออมสิน ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัท ทีพีไอ ในราคาต่ำมากก็เป็นอนุกรรมการฝ่ายกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือกรรมการบางคนของ กบข. เป็นกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ รวมทั้งนายชัยเกษม นิติสิริ ก็เป็นทั้งอนุกรรมการฝ่ายกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเป็นกรรมการอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ในขณะเดียวกันด้วย ดังปรากฏตามบันทึกการประชุมคณะกรรมการฝ่ายกฎหมายของสำนักงาน กลต. ครั้งที่ ๒/๒๕๔๘ วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ สำหรับประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ นอกจากไม่ใช้มาตรการในทางบริหารเพื่อคุ้มครองป้องกันความเสียหาย อันจะเกิดขึ้นเป็นการชั่วคราว แต่เป็นข้อกำหนดที่จำกัดสิทธิและลดรอนสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทั้งยังมีข้อกำหนดที่กว้างขวางมากและขัดแย้งกัน เช่น ข้อ ๓ (๓) ของประกาศดังกล่าวกำหนดว่า ผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ต้องไม่อยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษหรือถูกดำเนินคดีอาญาโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย ในขณะที่ข้อ ๓ (๕) กำหนดห้ามผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ว่าต้องไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดตามข้อ ๓ (๓) เป็นต้น อีกทั้งประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ออกตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นเรื่องการเสนอขายหลักทรัพย์ แต่กลับมีข้อกำหนดไม่ให้ผู้บริหารที่ถูกกล่าวโทษอยู่ในระบบข้อมูลรายชื่อของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ซึ่งเดิมข้อ ๑๗ ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ กล่าวถึงลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารและผู้มีอำนาจควบคุม ว่าต้องไม่ถูกดำเนินคดีตามกฎหมายว่าด้วยการ

/ประกอบธุรกิจ...

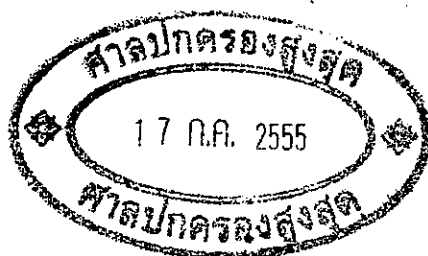
ประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์ กฎหมายว่าด้วยการ
 ธนาคารพาณิชย์ หรือกฎหมายที่เกี่ยวกับธุรกิจการเงินในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าจะ เป็นกฎหมายไทย
 หรือกฎหมายต่างประเทศ แต่ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ กล่าวถึงลักษณะต้องห้ามของ
 ผู้บริหารโดยจงใจตัดคำว่า ผู้มีอำนาจควบคุม เพราะในขณะที่ออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘
 กระทรวงการคลังและตัวแทนของกระทรวงการคลังเป็นผู้มีอำนาจควบคุมการบริหารกิจการ
 และทรัพย์สินของบริษัท ทีพีไอ ซึ่งอยู่ระหว่างการฟื้นฟูกิจการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงแก้ไข
 ไม่ให้กระทรวงการคลังและตัวแทนของกระทรวงการคลังต้องมีลักษณะต้องห้าม
 ตามประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ นอกจากนี้ ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ยังเปลี่ยนคำว่า ถูกดำเนินคดี
 เป็นคำว่า ถูกดำเนินคดีอาญา เพื่อหลีกเลี่ยงการดำเนินคดีแพ่งและคดีล้มละลาย และตัดถ้อยคำ
 ที่เกี่ยวกับกฎหมายต่างๆ ดังกล่าวออกเพื่อปกป้องผู้กระทำความผิดจากการบริหารธนาคาร
 และบริษัทเงินทุนอย่างผิดพลาดในสมัยที่มีการประกาศลดค่าเงินบาท ในวันที่ ๒ กรกฎาคม
 ๒๕๔๐ ด้วย และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยอมรับว่า การกล่าวโทษผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความ
 ผิดตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕
 เป็นการดำเนินกระบวนกรยุติธรรมทางอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรอผลการพิจารณาพิพากษา
 ของศาลในคดีอาญาก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าวหรือไม่ ซึ่งเป็นการปฏิบัติ
 ให้สอดคล้องกับมาตรา ๓๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่นำรายชื่อของผู้ฟ้องคดีไปใส่ไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร
 ของบริษัทจดทะเบียน จึงเป็นการปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีเสมือนว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด
 ตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าวแล้ว ทั้งๆ ที่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ได้เกิดขึ้นเมื่อประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๔๖ ซึ่งก่อนที่ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีผลบังคับใช้
 ในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ การบังคับใช้ประกาศฉบับดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการใช้ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ให้มีผลย้อนหลังในเชิงลงโทษ ดังนั้น
 การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจาก
 ตำแหน่งกรรมการของบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย
 จำกัด (มหาชน) ก่อนการพิจารณาพิพากษาของศาลในคดีอาญา นอกจากจะขัดต่อมาตรา ๗๒
 แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้วยังเป็นการปฏิบัติหน้าที่เกินอำนาจ
 ซึ่งเป็นการกระทำอันไม่ชอบด้วยกระบวนยุติธรรมในคดีอาญาอย่างชัดแจ้ง เพราะหาก
 ศาลพิพากษาว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีความผิด ผู้ฟ้องคดีก็ไม่สามารถกลับมาดำรงตำแหน่งกรรมการ

/ของบริษัททั้งสาม...

ของบริษัททั้งสามตามเดิมได้ เมื่อศาลยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด ตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ดำเนินการกับบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) เพื่อให้ผู้ฟ้องคดี พ้นจากตำแหน่งผู้บริหาร เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการดูแลการ ซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์เท่านั้น ไม่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการอนุญาตให้มีการ เสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ของบริษัทจดทะเบียนต่อประชาชน นอกจากนี้ ข้อ ๓ (๓) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ไม่อาจนำมาใช้บังคับกับผู้ฟ้องคดีเพื่อให้พ้นจากตำแหน่ง ผู้บริหารได้ เนื่องจากประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ และประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ เป็นข้อกำหนด เกี่ยวกับการขออนุญาตเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ของบริษัทจดทะเบียนเท่านั้นไม่เกี่ยวข้อง กับการดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน หรือบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) แต่อย่างใด อีกทั้งในระหว่าง การฟื้นฟูกิจการของบริษัท ทีพีไอ อำนาจหน้าที่ในการบริหารกิจการของบริษัทดังกล่าว ตกอยู่กับกระทรวงการคลัง ผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้มีอำนาจจัดการกิจการของบริษัทดังกล่าว ซึ่งศาลล้มละลายกลางได้วินิจฉัยเรื่องนี้ไว้แล้ว

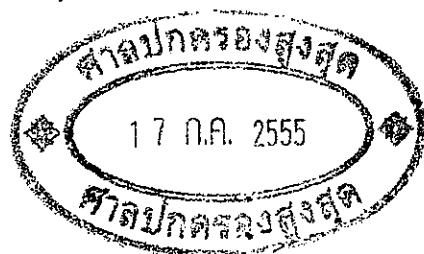
ส่วนกรณีของกระทรวงการคลังและ/หรือตัวแทนกระทรวงการคลังนั้น ก็เป็นผู้กระทำความผิดทางอาญา ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้เช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี เพราะพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวใช้คำว่า ผู้ใดกระทำความผิด มิได้บัญญัติ เฉพาะผู้บริหารของบริษัทจดทะเบียนเท่านั้น อีกทั้งคณะกรรมการ ปปช. ไม่ใช่หน่วยงาน ที่มีอำนาจตามกฎหมายในความผิดอันเกี่ยวกับการกระทำความผิดไม่เป็นธรรมในการซื้อขายหลักทรัพย์ หรือการบริหารงานที่มีลักษณะเป็นการหลอกลวง ฉ้อฉล หรือทุจริต เพราะอำนาจหน้าที่ ในการบังคับใช้ ในความผิดดังกล่าวเป็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นหน่วยงานที่มีอำนาจตามที่กำหนดไว้ในประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ดำเนินการใดๆ เพื่อกล่าวโทษ ตัวแทนของกระทรวงการคลัง จึงเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ถูกต้อง และเป็นกระทำโดยไม่สุจริต ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ดำเนินการให้นายประสิทธิ์ โขวิไลกุล และนายชัยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์ พ้นจากตำแหน่งกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/และผู้ถูกฟ้องคดี...

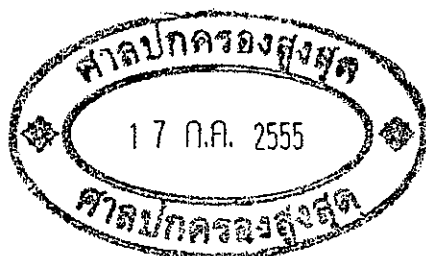
และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อยู่ภายใต้การควบคุมและการกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นประธานกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงไม่มีความเป็นกลาง ไม่มีความอิสระ ไม่มีความสุจริต ไม่มีความรับผิดชอบ และไม่มีความโปร่งใสในการปฏิบัติงาน อีกทั้ง นางสาวพรทิพย์ จาละ กรรมการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ก็มีผลประโยชน์ขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี เพราะนางสาวพรทิพย์เป็นกรรมการของ กบข. ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นของบริษัท ทีพีไอ ในราคาต่ำมากและยังเป็นอนุกรรมการฝ่ายกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ รวมทั้งยังทำหน้าที่พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ทำให้การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ไม่มีความเป็นกลาง ไม่สุจริต และไม่มีความเที่ยงธรรม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจดำเนินการใดๆ ที่เกี่ยวกับคดีปกครองแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ตามมติที่ประชุมและหนังสือมอบอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เป็นการดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กระทำการในฐานะผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ดำเนินการในฐานะส่วนตัวและมิได้กลับแกลังหรือเลือกปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดี ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และคณะอนุกรรมการฝ่ายกฎหมายดำเนินการและตัดสินใจร่วมกันในรูปขององค์คณะพิจารณา กรรมการหรืออนุกรรมการคนใดคนหนึ่งจึงไม่มีอำนาจตัดสินใจในเรื่องที่พิจารณาโดยลำพัง นอกจากนี้ การดำรงตำแหน่งในผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการคลัง และเลขาธิการก็เป็นกรรมการโดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและปลัดกระทรวงการคลังไม่มีการสั่งการใดๆ ให้ดำเนินการกลับแกลังหรือเลือกปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีและมิได้มีประโยชน์ขัดแย้งตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง การพิจารณาการจัดสรรหุ้นเพิ่มทุนภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการเป็นไปตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ แต่การขออนุญาตและการอนุญาตให้เสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ต่อประชาชนหรือบุคคลใดๆ ย่อมเป็นไปตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายต่างฉบับกัน นอกจากนี้ มาตรา ๙๐/๔๒ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ กำหนดยกเว้นมิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับมูลค่าที่ตราไว้ขั้นต่ำของหุ้นกู้และข้อห้ามมิให้หักกลบลบหนี้ค่าหุ้นกู้มาบังคับใช้เท่านั้น บทบัญญัติอื่นๆ

/ของพระราชบัญญัติ...

ของพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะที่ใช้บังคับการออกและเสนอขายหลักทรัพย์ของบริษัท จึงยังคงนำมาใช้กับการออกและเสนอขายหลักทรัพย์ของบริษัทที่อยู่ระหว่างการฟื้นฟูกิจการได้เช่นเดียวกับบริษัททั่วไป เมื่อบุคคลใดที่อยู่ในความหมายของ ผู้บริหาร ของบริษัทที่ยื่นคำขออนุญาตเสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะพิจารณาคณะสมบัติและลักษณะต้องห้ามของบุคคลดังกล่าวด้วยหลักเกณฑ์เดียวกัน โดยทั่วไปการเสนอขายหุ้นเพิ่มทุนของบริษัทที่มีหลักทรัพย์จดทะเบียนซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จะอยู่ภายใต้ข้อกำหนดในเรื่องการกำหนดราคาเสนอขาย กล่าวคือ ในกรณีที่จะกำหนดราคาเสนอขายโดยมีส่วนลดจากราคาตลาด บริษัทจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์เพิ่มเติมตามประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ เพื่อให้ความคุ้มครองผู้ถือหุ้นของบริษัทที่อาจได้รับผลกระทบด้านราคาแต่ในกรณีของบริษัทที่อยู่ระหว่างการฟื้นฟูกิจการตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๒๓ นั้นได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว ซึ่งข้อยกเว้นนี้ได้กำหนดไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ แล้ว สำหรับการเสนอขายหุ้นเพิ่มทุนของบริษัท ทีพีไอ โดยกระทรวงการคลัง และ/หรือผู้แทนให้แก่ผู้ลงทุนตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เป็นการดำเนินการภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการซึ่งศาลเห็นชอบแล้ว การกำหนดราคาเสนอขายหุ้นเพิ่มทุนดังกล่าวจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของข้อกำหนดทั่วไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงไม่มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการกำหนดราคาเสนอขายหุ้นเพิ่มทุนของบริษัท ทีพีไอ ส่วนการไม่ดำเนินการให้นายประสิทธิ์ โหมวีไลกุล และนายชัชวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์ พ้นจากตำแหน่งกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ นั้น เมื่อไม่ปรากฏว่าบุคคลดังกล่าวมีลักษณะต้องห้ามอันจะเป็นเหตุให้ต้องพ้นจากตำแหน่งกรรมการ ก.ล.ด. ตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก็ไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการให้บุคคลทั้งสองพ้นจากตำแหน่ง จึงมิได้ละเว้นการปฏิบัติผู้ถูกฟ้องคดีหน้าที่ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาแต่อย่างใด สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้วินิจฉัยอุทธรณ์เกี่ยวกับการไม่รับรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร เป็นประเด็นเกี่ยวเนื่องกับการไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน เสนอขายหลักทรัพย์ ที่มีข้อเท็จจริงและประเด็นพิจารณาเช่นเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงต่อการสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงเป็นไปโดยชอบ และได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดไว้แล้ว

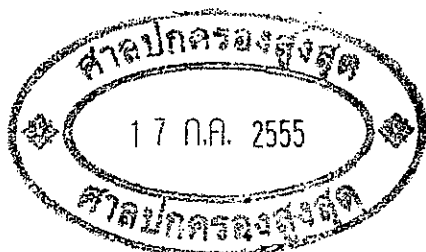

/ในการออกประกาศ...

ในการออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีอำนาจตามมาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองผู้ลงทุนและตลาดทุนโดยรวม โดยประกาศฉบับดังกล่าวเป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้บังคับบริษัทที่ออกหลักทรัพย์เป็นการทั่วไป มิได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะเจาะจง และเป็นมาตรการในทางบริหารที่ออกและใช้บังคับ ซึ่งไม่มีผลต่อผู้ฟ้องคดีในคดีอาญาที่อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอาญา จึงไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ส่วนข้อกำหนดในข้อ ๓ (๓) และข้อ ๓ (๕) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ที่กำหนดคุณสมบัติของผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ว่าต้องไม่อยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษหรือถูกดำเนินคดีอาญาโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายในความผิดเรื่องการกระทำความผิดไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ ทั้งต้องไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดหรือเคยถูกเปรียบเทียบปรับในความผิดดังกล่าว ถือเป็นมาตรการในการกำกับดูแลทางบริหารที่สอดคล้องและต่อเนื่องกัน จึงมิได้มีความขัดแย้งกัน อย่างไรก็ตาม โดยที่ข้อกำหนดเกี่ยวกับลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารและผู้มีอำนาจควบคุมของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์มีการประกาศและใช้บังคับโดยประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ แล้ว แม้ต่อมาจะมีการนำลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารไปกำหนดไว้ในประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ แต่เนื้อหาสาระเกี่ยวกับลักษณะต้องห้ามดังกล่าวยังคงอยู่บนพื้นฐานและหลักการเช่นเดิม โดยลักษณะต้องห้ามของผู้มีอำนาจควบคุมยังคงกำหนดไว้ในข้อ ๑๓ (๒) (ง) ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ จึงมิได้มีการตัด ผู้มีอำนาจควบคุม ออกจากการกำกับดูแลตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด สำหรับการปรับปรุงคำว่าดำเนินคดี เป็น ดำเนินคดีอาญา นั้น เป็นการปรับปรุงถ้อยคำเล็กน้อยซึ่งมิได้เปลี่ยนแปลงความหมายของลักษณะต้องห้ามแต่อย่างใด เนื่องจากการอยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษหรือถูกดำเนินคดีโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย นั้นแสดงถึงขั้นตอนที่ต่อเนื่องกันในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาตั้งแต่แรกแล้ว ไม่ได้รวมไปถึงการดำเนินคดีในลักษณะอื่น ไม่ว่าจะเป็นคดีแพ่งหรือคดีล้มละลาย การปรับปรุงถ้อยคำดังกล่าวจึงมิได้มุ่งหมายที่จะกั้นกั้นผู้ฟ้องคดีและไม่ได้เป็นไปเพื่อช่วยเหลือปกป้องบุคคลใดตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้รับการแต่งตั้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เพื่อทำหน้าที่บริหารกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้เป็นไปตามนโยบายและระเบียบ ข้อบังคับของ

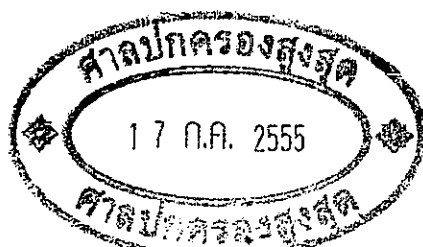

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ก็เป็นคณะกรรมการคณะหนึ่งประกอบด้วยบุคคลซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่งตั้งจำนวนไม่เกิน ๕ คน และบุคคลซึ่งเป็นสมาชิกตามมาตรา ๑๕๘ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เลือกตั้งอีกไม่เกิน ๕ คน เป็นกรรมการ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ โดยตำแหน่ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีอำนาจหน้าที่วางนโยบายควบคุมดูแลการดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและปฏิบัติการอื่นใด เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีอำนาจเพิกถอนการเป็นหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขและวิธีการเกี่ยวกับการเพิกถอนหลักทรัพย์จดทะเบียนได้ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นคณะกรรมการอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยผลของข้อบังคับตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เรื่อง การพิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีหน้าที่เพียงเสนอความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ของบริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ แต่ไม่มีอำนาจที่จะชี้ขาดหรือมีคำสั่งในอุทธรณ์ของบริษัททั้งสองได้ ดังนั้น คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ จึงเป็นเพียงความเห็นที่ส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เพื่อพิจารณา ซึ่งเป็นกระบวนการขั้นตอนการพิจารณาภายในหน่วยงานก่อนมีคำสั่งเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ส่วนการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เป็นไปตามนโยบายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และเป็นไปตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ลงทุน มิใช่เพื่อประโยชน์ของกระทรวงการคลัง ส่วนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังก็เป็นประธานกรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยตำแหน่งตามผลของกฎหมาย ซึ่งไม่มีสิทธิหรืออำนาจใดๆ ที่จะสั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กระทำการในสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

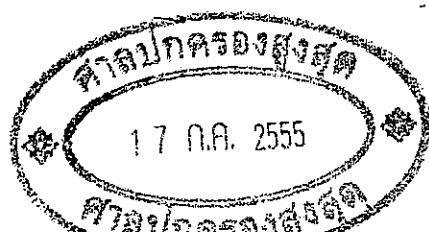
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการสั่งให้บริษัทจดทะเบียนแก้ไขคุณสมบัติของบริษัทที่มีผู้บริหารอยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้ดำเนินการกับบริษัทจดทะเบียนทุกราย โดยมีได้เลือกปฏิบัติ สำหรับคดีนี้เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ได้ดำเนินการกล่าวโทษผู้ฟ้องคดีต่อกรมสอบสวนคดีพิเศษ กรณีการแพร่ข่าวเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าราคาของหลักทรัพย์ของบริษัท ทีพีไอ โพลีน จะเพิ่มสูงขึ้น โดยมีได้แจ้งข้อมูลกับตลาดหลักทรัพย์ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๓๙ พระราชบัญญัติหลักทรัพย์

/และตลาด...

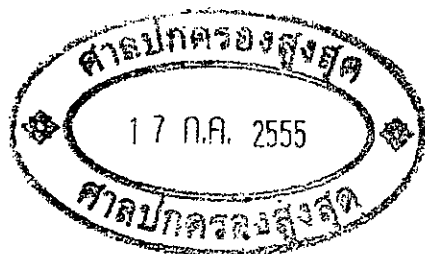
และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๘๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่าประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ และประกาศ ที่ กจ. ๔๔/๒๕๔๓ ได้ให้คำนิยามในข้อ ๓ (๕) ว่า ผู้บริหาร หมายความว่า กรรมการ ผู้จัดการหรือผู้ดำรงตำแหน่งระดับบริหารสายแรก นับแต่จากผู้จัดการลงมาหรือผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งเทียบเท่ากับผู้ดำรงตำแหน่งระดับบริหาร ในสายงานบัญชีหรือการเงินที่เป็นระดับผู้จัดการฝ่ายขึ้นไปหรือเทียบเท่า เมื่อเทียบกับ ตำแหน่งของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นกรรมการบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้บริหารของบริษัททั้งสาม และเข้าลักษณะต้องห้ามมิให้เป็นผู้บริหารในบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีหนังสือถึงบริษัททั้งสามว่ามีผู้ฟ้องคดี ที่เป็นผู้บริหารในบริษัทดังกล่าวมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นผู้บริหารในบริษัท ออกหลักทรัพย์ก็เพื่อให้บริษัทนั้นๆ ดำเนินการแก้ไขเพื่อให้มีคุณสมบัติครบถ้วนในการดำรง สถานะเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ต่อไป การใช้ประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ บังคับกับผู้บริหารของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่มีลักษณะต้องห้าม มิใช่เป็นการ บังคับใช้เฉพาะการเสนอขายหุ้นใหม่เท่านั้น เพราะได้ใช้ประกอบข้อ ๕ (๖) ของข้อบังคับ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เรื่อง การรับหุ้นสามัญหรือหุ้นบุริมสิทธิเป็นหลักทรัพย์ จดทะเบียน พ.ศ. ๒๕๔๔ และข้อ ๒ ของประกาศคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เรื่อง การดำรงสถานะเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ทั้งนี้ เพื่อมุ่งหวัง ที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยและความเชื่อมั่นในการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์จึงจำเป็นต้องกระทำ โดยเร่งด่วน เพราะราคาหลักทรัพย์มีการเคลื่อนไหวในตลาดหลักทรัพย์ตลอดเวลา หากผู้บริหาร ของบริษัทจดทะเบียนใดมีลักษณะต้องห้ามตามประกาศและข้อบังคับต่างๆ แล้ว และบริษัทนั้น ยังคงให้ผู้บริหารที่ถูกกล่าวโทษเป็นผู้บริหารของบริษัทต่อไปจนกว่าศาลจะพิจารณาคดีอาญา จนถึงที่สุดแล้ว ความเสียหายในการค้าหลักทรัพย์ที่เกิดจากความทุจริตของผู้บริหาร ของบริษัทจดทะเบียนดังกล่าว ย่อมไม่อาจเยียวยาได้ในภายหลัง ข้อบังคับและระเบียบดังกล่าว จึงเป็นกฎที่มีไว้เพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นต่อการค้าหลักทรัพย์ อันจะส่งผล ถึงระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ และมีได้ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และกฎที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว จึงเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวโทษผู้ฟ้องคดี ต่อพนักงานสอบสวนก็มีผลทำให้ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้

/ศาลพิพากษา...

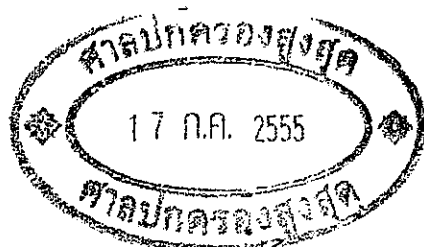
ศาลพิพากษาแต่อย่างไร และคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ก็มีได้ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย รวมทั้งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างแต่ประการใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ปฏิเสธการนำรายชื่อของผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารของบริษัท ทีพีโอ โพลีน และไม่อนุญาตให้บริษัทดังกล่าวเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่แก่กรรมการและพนักงานของบริษัท ตามหนังสือ ที่ กตด.จ.๒๐๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และคำสั่งของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ที่แจ้งผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีโอ ผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีโอ โพลีน และกรรมการผู้จัดการบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ให้ดำเนินการใดๆ เพื่อมิให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารในบริษัทดังกล่าว ตามหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีว่าการที่ผู้ฟ้องคดีอนุญาตให้บริษัทสเตอร์น สจิวต (ประเทศไทย) จำกัด ทำการเผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับการประเมินมูลค่าองค์กรและมูลค่าหุ้นของบริษัท ทีพีโอ โพลีน ซึ่งอาจทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าหลักทรัพย์ของบริษัทดังกล่าวจะมีราคาสูงขึ้นโดยไม่ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ทราบอาจเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งถือเป็นการกล่าวโทษผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินกิจการของบริษัท ทีพีโอ โพลีน ที่มีหลักทรัพย์จดทะเบียนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ว่า กระทำความผิดเกี่ยวกับการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวมีผลทำให้ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นผู้บริหารและผู้มีอำนาจควบคุมตามข้อ ๑๗ (๔) ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ เมื่อต่อมา บริษัท ทีพีโอ โพลีน ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๘ ขออนุญาตเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่แก่กรรมการและพนักงาน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีโอ โพลีนเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ตามที่ร้องขอและปฏิเสธการแสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร ตามหนังสือ ที่ กตด.จ. ๒๐๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว เนื่องจากบริษัท ทีพีโอ โพลีน มีผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการบริหารที่ถูกกล่าวโทษว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ ตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้

/บริษัทดังกล่าว...

บริษัทดังกล่าวมีลักษณะไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ข้อ ๑๑(๖) ของประกาศ ที่ กจ. ๓๖/๒๕๔๔ ประกอบข้อ ๑๓ (๕) และข้อ ๑๗ (๔) ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ รวมทั้งข้อ ๓(๓) และข้อ ๘ ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ เมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ กสจ.จ. ๒๐๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๔๘ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ที่มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ มว.๑๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ จึงชอบด้วยกฎหมายด้วย คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่แจ้งบริษัท ทีพีโอ บริษัท ทีพีโอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ให้ดำเนินการใดๆ เพื่อจะไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารในบริษัทดังกล่าวต่อไป ตามหนังสือ ลับ ที่ บจ.๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ ตามลำดับ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ข้อ ๒ ของประกาศ คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เรื่อง การดำรงสถานะเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๔ กำหนดให้บริษัทจดทะเบียนต้องมีผู้บริหาร และผู้มีอำนาจควบคุมที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ในประกาศคณะกรรมการ ก.ล.ด. เมื่อศาลได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้าม ในการเป็นผู้บริหารและผู้มีอำนาจควบคุมบริษัท ทีพีโอ โพลีน ตามข้อ ๑๓ (๕) ประกอบข้อ ๑๗ (๔) ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ และข้อ ๓ (๓) ประกอบข้อ ๘ ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวโทษว่ากระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีผลทำให้การดำรงสถานะของบริษัท ทีพีโอ โพลีน ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์การเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ แม้ประกาศดังกล่าวไม่ได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการสั่งการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งกรรมการของบริษัทตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็มีอำนาจ ตามมาตรา ๑๗๒ และมาตรา ๑๗๑ (๔) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ในการสั่งให้บริษัท ทีพีโอ บริษัท ทีพีโอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) กระทำใดๆ เพื่อมิให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารของบริษัทได้ หากบริษัททั้งสามฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจสั่งห้ามการซื้อขายหลักทรัพย์ของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์เป็นการชั่วคราว รวมถึงมีอำนาจสั่งเพิกถอนการเป็นหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่แจ้งบริษัททั้งสามให้ดำเนินการใดๆ เพื่อมิให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหาร

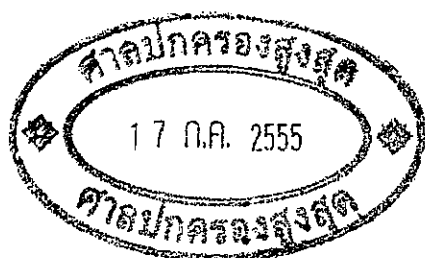

/ในบริษัทดังกล่าว...

ในบริษัทดังกล่าวต่อไปตามหนังสือลับ ที่ บจ.๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือลับ ที่ ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ซึ่งไม่ขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างใด และทำให้คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ที่มีมติเป็นตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ วค. ๒๐๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จึงชอบด้วยกฎหมายด้วย ข้อต่อสู้ของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้

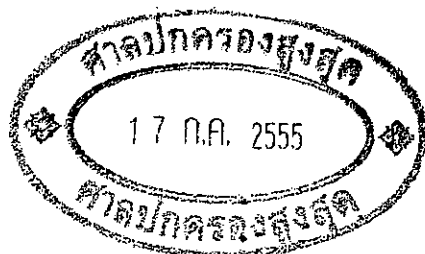
ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๓ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ต่อสู้และคัดค้านมาตลอด และขอให้ศาลปกครองสูงสุดส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อวินิจฉัยก่อนที่ศาลปกครองสูงสุดจะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ด้วย นอกจากนี้ ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ออกเกินกว่าความในมาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติ หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เนื่องจากตามกฎหมายนั้นมิได้ให้อำนาจ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกประกาศกำหนดลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารหรือการไม่ใส่ชื่อ ผู้บริหารไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อ ประกอบกับประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ เป็นกฎหมายลำดับรอง มิได้ผ่านการพิจารณาของรัฐสภา จึงไม่สามารถดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการ เป็นกรรมการของบริษัทได้เพราะการพ้นจากการเป็นกรรมการของบริษัทจะต้องเป็นไปตาม มาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ เท่านั้น และประกาศดังกล่าว กำหนดหลักเกณฑ์ห้ามบุคคลใดเป็นกรรมการหรือผู้บริหารเพียงแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่า มีพฤติกรรมที่เป็นการกระทำความผิดไม่เป็นธรรม และยังมี การลงโทษปรับตาม มาตรา ๒๖๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์จำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเป็นการลงโทษบุคคล โดยที่ยังไม่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าบุคคลนั้นได้กระทำความผิด ซึ่งถือว่ามีความรุนแรงมากกว่า การดำเนินคดีอาญา และยังถือว่าขัดต่อประมวลกฎหมายอาญาจึงไม่สามารถนำหลักเกณฑ์ดังกล่าว มาใช้บังคับกับผู้ฟ้องคดีได้ และกระบวนการออกประกาศ การบังคับใช้และการไม่นำรายชื่อ ผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบรายชื่อผู้บริหารเป็นการใช้อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหารและอำนาจตุลาการ ในองค์กรเดียวกัน ซึ่งถือว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย การออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีสาเหตุมาจากกระทรวงการคลังในขณะนั้นจะครอบงำและยึดกิจการของบริษัท ทีพีโอ ให้เป็นของรัฐบาลจึงให้ประกาศมีผลตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ ทั้งที่เหตุการณ์ได้เกิดขึ้น

วันที่ ๑๕...

วันที่ ๑๕ ถึงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๔๖ จึงเป็นการใช้ประกาศย้อนหลังโดยไม่ชอบ ผู้ฟ้องคดี
 ขอเรียนว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีส่วนรู้เห็นตามที่ถูกกล่าวหากรณีว่าจ้างบริษัท สเตอร์น สจ๊วต
 (ประเทศไทย) จำกัด เผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับการประเมินมูลค่าของบริษัท ทีพีไอ โพลีน เนื่องจาก
 ความจริงแล้ว บริษัท ทีพีไอ โพลีน เป็นผู้ทำสัญญาว่าจ้างให้บริษัท สเตอร์น สจ๊วต (ประเทศไทย)
 ทำการปรับปรุงมูลค่าองค์กรในเชิงเศรษฐศาสตร์ โดยข้อสัญญากำหนดห้ามมิให้บริษัท ทีพีไอ
 โพลีน เผยแพร่ผลงานของบริษัท สเตอร์น สจ๊วต (ประเทศไทย) จำกัด เว้นแต่จะได้รับความยินยอม
 เป็นหนังสือ ซึ่งบริษัท สเตอร์น สจ๊วต (ประเทศไทย) จำกัด ก็ได้มีหนังสือแจ้งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า
 บริษัท ทีพีไอ โพลีน และผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนรู้เห็นในการเผยแพร่ข้อมูลแต่อย่างใด ซึ่งผู้ฟ้องคดี
 ก็ได้ต่อสู้เรื่องนี้มาโดยตลอด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในการออกประกาศ
 ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีความขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องร้องตัวแทนของ
 กระทรวงการคลังซึ่งเป็นผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ ว่ากระทำความผิดอาญาและเรื่องอยู่
 ที่คณะกรรมการ ปปช. แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถือว่าคณะกรรมการ ปปช.
 ไม่ใช่หน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายในความผิดอันเกี่ยวกับการกระทำความผิดไม่เป็นธรรม
 ในการซื้อขายหลักทรัพย์ตามประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ จึงเป็นการเลือกปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดี
 และที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจตามมาตรา ๑๗๒ และมาตรา ๑๗๑ (๔)
 แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย
 เพราะบทบัญญัติดังกล่าวได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในการเพิกถอนหลักทรัพย์
 จดทะเบียนเท่านั้น มิได้ให้อำนาจในการกำหนดข้อห้ามการเป็นผู้บริหาร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงไม่มีอำนาจดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งผู้บริหาร
 ประกอบกับตามประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ไม่มีข้อกำหนดให้บุคคลใดพ้นจากตำแหน่งกรรมการ
 หรือผู้บริหาร การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีคำสั่งแจ้งให้บริษัท ทีพีไอ
 บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ให้ดำเนินการใดๆ
 เพื่อไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารในบริษัททั้งสามต่อไป ตามหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘
 หนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘
 หนังสือ ที่ บจ. ๘๗๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และหนังสือ ที่ วค ๒๐๓/๒๕๔๘
 ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จึงเป็นการกระทำโดยไม่มีหน้าที่และไม่มีสิทธิกระทำได้
 และเป็นการกระทำที่ขัดต่อมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕

/และกรณีนี้...

และกรณีที่กระทรวงการคลังได้ยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายกลางว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
 แจ้งให้ดำเนินการปลดผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งกรรมการ แต่ศาลล้มละลายกลางได้มีคำวินิจฉัยว่า
 ผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้รับผิดชอบในการดำเนินกิจการของบริษัท ทีพีไอ ตามมาตรา ๒๓๙
 แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และกรณียังไม่มีเหตุสมควร
 ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นกรรมการในบริษัทดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔
 กลับดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งกรรมการของบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน
 และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) อันเป็นสาเหตุให้ผู้ฟ้องคดีต้องยื่นคำฟ้อง
 ต่อศาลปกครอง และการมีคำสั่งตามหนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘
 และหนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ มิได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดี
 ได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ รวมทั้งทำให้
 การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน
 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ยอมรับตามคำให้การว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ มีหน้าที่เพียงเสนอความเห็น
 เกี่ยวกับคำอุทธรณ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ผู้มีอำนาจออกคำสั่งเท่านั้น จึงทำให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ตามหนังสือ ที่ วค. ๒๐๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘
 ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยไม่ส่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ทั้งฉบับให้แก่ผู้ฟ้องคดี
 ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถใช้สิทธิโต้แย้งได้อย่างครบถ้วน ขอให้ศาลปกครองสูงสุด
 กลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และพิพากษาตามคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

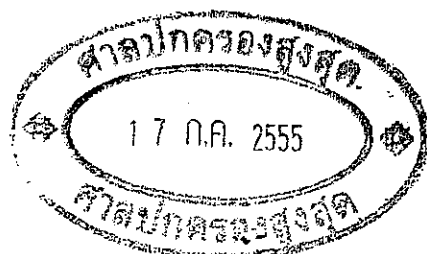
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖
 แก้อุทธรณ์ว่า ในระหว่างพิจารณาคดีได้มีการตราพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์
 (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยที่มาตรา ๔๔ บัญญัติให้ยกเลิกหมวด ๘ คณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์
 มาตรา ๒๖๐ และมาตรา ๒๖๑ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕
 มีผลทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ สิ้นสถานะลง และเห็นว่าที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การที่
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิเสธไม่แสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร และการพิจารณา
 อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อย่างไรก็ตามในส่วน of คำพิพากษา
 ที่ระบุว่า การปฏิเสธไม่แสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารเป็นคำสั่งทางปกครอง
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่อาจเห็นพ้องด้วย จึงขอให้

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดโปรดพิจารณาวินิจฉัยเนื่องจากการไม่แสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีในระบบ ข้อมูลรายชื่อผู้บริหารเป็นมาตรการภายในก่อนออกคำสั่งทางปกครอง ยังไม่อาจส่งผลกระทบต่อสถานภาพแห่งสิทธิของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ เรื่อง การขออนุญาตและการอนุญาตให้เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๔๓ ประกาศ ที่ กจ. ๓๖/๒๕๔๔ เรื่อง การเสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ ต่อกรรมการหรือพนักงาน ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๔ ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๔ เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๔ และประกาศ ที่ กจ. ๖/๒๕๔๔ เรื่อง การขออนุญาตและการอนุญาตให้เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๔ เมื่อผู้ฟ้องคดีอยู่ระหว่างถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวโทษดำเนินคดี ในฐานะฝ่าฝืนมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ในฐานะเป็นกรรมการของบริษัท ทีพีไอ โพลีน และเป็นผู้บริหาร จึงเข้าลักษณะต้องห้าม ตามข้อ ๓ ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจมีรายชื่ออยู่ในระบบข้อมูล รายชื่อผู้บริหารได้ โดยที่ประกาศดังกล่าวเป็นเพียงส่วนหนึ่งของหลักเกณฑ์ในการพิจารณา การอนุญาตเสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่มีผลทำให้บริษัทไม่สามารถเสนอขายหลักทรัพย์ ที่ออกใหม่ได้เท่านั้น และผู้บริหารที่ไม่เข้าหลักเกณฑ์ก็ไม่จำเป็นต้องพ้นจากการเป็นผู้บริหาร ของบริษัทแต่อย่างใด จึงไม่เป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพในการประกอบอาชีพของผู้ฟ้องคดี แต่อย่างใด การออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๔ มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปหาได้ใช้บังคับ แต่เฉพาะผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ากรรมการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และอนุกรรมการ ฝ่ายกฎหมายที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แต่งตั้งมีการขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ อีกทั้ง ลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ กรณีอยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษ ตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ก็มีมาตั้งแต่ประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๓ ก่อนหน้าที่ผู้ฟ้องคดีจะมีพฤติการณ์ต้องห้ามแล้ว เพียงแต่ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๔ นำหลักการที่มีอยู่เดิมมากำหนดไว้เท่านั้น และการกำหนด ลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ก็เพื่อคุ้มครองผู้ลงทุนและตลาดทุน โดยรวม เป็นการป้องกันการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ เพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

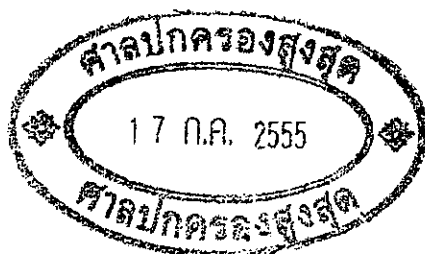

/และผู้ถูกฟ้องคดี...

และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ใช้อำนาจทั้งในทางนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ ในองค์กรเดียวกัน นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็น องค์กรฝ่ายบริหาร การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน เสนอขาย หลักทรัพย์ที่ออกใหม่ ไม่ได้ส่งผลต่อการเป็นผู้บริหารของบริษัทดังกล่าว และไม่ถือเป็นการ วินิจฉัยชี้ขาดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด ส่วนการกำหนดหลักเกณฑ์ ในข้อ ๓ (๓) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ที่กำหนดว่า ผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ต้องไม่อยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษหรือถูกดำเนินคดีอาญาโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย เป็นเพียงการแก้ไขข้อความให้ชัดเจนเหมาะสมขึ้นเท่านั้น มิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้บริหารตามประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีสถานะเป็นผู้บริหารตามประกาศดังกล่าวแล้ว และข้อเท็จจริงยังปรากฏด้วยว่า บริษัท ทีพีไอ โพลีน ได้รับแต่งตั้งจากศาลล้มละลายกลาง ให้เป็นผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการของตนเอง ผู้ฟ้องคดีในฐานะกรรมการที่มีอำนาจลงลายมือชื่อ แทนบริษัทจึงมีฐานะเป็นผู้บริหารของบริษัท

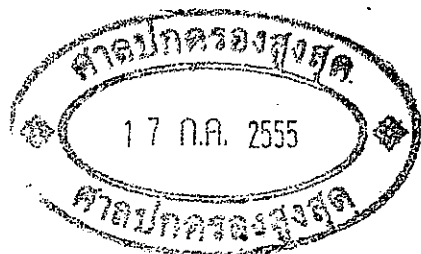
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ แก้อุทธรณ์ว่า ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ออกมาอย่างถูกต้องไม่เกินกว่าความในมาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และมีได้ขัด หรือแย้งกับมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ คำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มิได้กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิ มิได้ขัดต่อ รัฐธรรมนูญหรือขัดต่อประมวลกฎหมายอาญาแต่อย่างใด เมื่อประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีผลใช้บังคับในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามไม่สามารถ เป็นผู้บริหารได้เช่นเดียวกับกรณีที่ถูกศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์หรือเป็นบุคคลล้มละลาย หรือเป็นบุคคลไร้ความสามารถก่อนวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ บุคคลเช่นว่านี้ก็เข้าลักษณะ ต้องห้ามเป็นผู้บริหารเช่นกัน และไม่ถือเป็นการใช้ย้อนหลังแต่อย่างใด ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวโทษเฉพาะกรณีบริษัท ทีพีไอ โพลีน เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับบริษัท ทีพีไอ และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) นั้น เนื่องจากประกาศและข้อบังคับของ ตลาดหลักทรัพย์มุ่งหวังที่จะรักษาความสงบเรียบร้อยและความเชื่อมั่นในการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ รักษาความเชื่อมั่นของผู้ลงทุนป้องกันการหาประโยชน์โดยมิชอบในการค้าหลักทรัพย์

จึงกำหนด...

จึงกำหนดให้ผู้บริหารซึ่งมีลักษณะต้องห้ามไม่สามารถเป็นผู้บริหารได้ในบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ทุกบริษัท มิใช่ตามที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจ และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้เป็นผู้บริหารบริษัท ทีพีไอ โพลีน เพราะอยู่ระหว่างฟื้นฟูกิจการโดยมีผู้บริหารแผนเป็นผู้บริหาร นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการของบริษัทจึงถือว่าได้เป็นผู้บริหารตามคำนิยามของพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว และตามคำฟ้องผู้ฟ้องคดีก็ยอมรับว่าเป็นผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ ข้ออ้างจึงฟังไม่ขึ้น และการที่ศาลล้มละลายวินิจฉัยว่าน่าจะถือมิได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินกิจการของลูกหนี้ตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เป็นคนละประเด็นกับการเป็นผู้บริหารของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งการเป็นผู้บริหารหรือไม่ต้องพิจารณาจากประกาศ ที่ กจ. ๔๔/๒๕๔๓ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ได้ร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีอาญาต่อผู้แทนกระทรวงการคลัง ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้บริหารแผนตามคำสั่งศาลล้มละลาย ดังนั้น กระทรวงการคลังจึงตกอยู่ในฐานะเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ก็หาได้ดำเนินการใดๆ กับบุคคลดังกล่าวไม่ จึงเป็นการเลือกปฏิบัตินั้น เห็นว่า กระทรวงการคลังเป็นผู้บริหารแผนตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มิใช่ผู้บริหารตามนัยแห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยผู้บริหารแผนที่ได้รับแต่งตั้งโดยศาลล้มละลาย การถูกถอดถอนก็โดยศาลล้มละลายเช่นกัน การที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากระทรวงการคลังเป็นผู้บริหารแผนโดยทุจริตก็สามารถร้องขอต่อศาลล้มละลายเพื่อสั่งถอดถอนเพราะผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีส่วนได้เสีย แต่สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มิใช่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในการฟื้นฟูกิจการแต่อย่างใด จึงไม่มีอำนาจร้องขอต่อศาลล้มละลายให้ถอดถอนกระทรวงการคลังออกจากการเป็นผู้บริหารแผน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ต้องดำเนินการมีหนังสือไปยังบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามที่จะเป็นผู้บริหาร ถ้าหากไม่ดำเนินการแล้วก็จะเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมาย และกรณีดังกล่าวนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ก็ได้ดำเนินการที่จะไม่ให้บุคคลที่มีลักษณะต้องห้ามเป็นผู้บริหารต่อบริษัทอื่นๆ ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ไม่เฉพาะแต่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไม่มีอำนาจในการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นกรรมการบริษัทตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัดตามที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจ แต่ก็มีอำนาจถอนสถานะออก

/จากการเป็น...

จากการเป็นบริษัทจดทะเบียน ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ เป็นเพียงคณะกรรมการอุทธรณ์
ของตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งมีหน้าที่เสนอความเห็นเกี่ยวกับอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗
เพื่อประกอบการพิจารณา แต่ไม่มีอำนาจที่จะชี้ขาดหรือมีคำสั่งในอุทธรณ์ จึงไม่จำเป็นต้องส่งความเห็น
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ให้ผู้อุทธรณ์แต่อย่างใด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘ ไม่มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์
ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๘

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

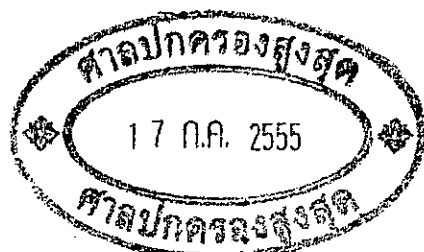
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการของบริษัท อุตสาหกรรมปิโตร
เคมีกัลไทย จำกัด (มหาชน) หรือบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) หรือ
บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) และศาลล้มละลายกลาง
มีคำสั่งในคดีหมายเลขแดงที่ ๖๒๗/๒๕๔๓ เห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของบริษัท ทีพีไอ โพลีน
ที่มีบริษัท ทีพีไอ โพลีน เป็นผู้บริหารแผนรวมทั้งมีคำสั่งในคดีหมายเลขแดงที่ พ. ๘/๒๕๔๓
เห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของบริษัท ทีพีไอ ที่มีกระทรวงการคลังเป็นผู้บริหารแผน
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ตพ. ๒๑๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๗
แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าการที่ผู้ฟ้องคดีอนุญาตให้บริษัท สเตียร์ สจ๊วต (ประเทศไทย) จำกัด
เผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับการประเมินมูลค่าองค์กรและมูลค่าหุ้นของบริษัท ทีพีไอ โพลีน
ซึ่งอาจทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าหลักทรัพย์ของบริษัทดังกล่าวจะมีราคาสูงขึ้นโดยไม่ได้แจ้ง
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งอาจเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์
และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘
เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๘
ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๘ เป็นต้นไป โดยข้อ ๓ (๓) ของประกาศ
ดังกล่าวกำหนดลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ว่าต้องไม่อยู่ระหว่าง
ถูกกล่าวโทษหรือถูกดำเนินคดีอาญาโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับ
การกระทำความผิดไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์หรือสัญญาซื้อขายล่วงหน้าหรือ
การบริหารงานที่มีลักษณะเป็นการหลอกลวง ฉ้อฉลหรือทุจริต ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ได้มีหนังสือ...

ได้มีหนังสือ ที่ กลด. ต. ๖๘๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๔๘ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่ามีลักษณะต้องห้ามในการเป็นผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์และบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยเนื่องจากผู้ฟ้องคดีอยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษว่าการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ที่ ปส.ปช. ๐๐๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ ซึ่งแจ้งโต้แย้งข้อกล่าวหาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว ต่อมาบริษัท ทีพีไอ โพลีน ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๘ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขออนุญาตเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ต่อกรรมการและพนักงานซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ กลด.จ. ๒๐๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ แจ้งประธานกรรมการบริษัท ทีพีไอ โพลีน ว่าได้ปฏิเสธการแสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารของบริษัทซึ่งทำให้บริษัทมีลักษณะไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของประกาศ ที่ กจ.๓๖/๒๕๔๔ จึงไม่อนุญาตให้บริษัทเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ตามคำขอ ผู้ฟ้องคดีและบริษัท ทีพีไอ โพลีน มีหนังสือลงวันที่ ๒๘ และวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๘ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๔๘ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและบริษัท ทีพีไอ โพลีน โดยแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือ ที่ มว. ๑๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๘ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ กลด.ม. ๓๓๖๑ และที่ กลด.ม. ๓๓๖๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แจ้งประธานกรรมการบริษัท ทีพีไอ โพลีน และผู้ฟ้องคดีตามลำดับว่ามีสิทธิโต้แย้งคำสั่งไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน เสนอขายหุ้นสามัญเพิ่มทุนต่อกรรมการและพนักงาน และการไม่รับรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารต่อศาลปกครองได้ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีคำสั่งตามหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ แจ้งผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ ผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ โพลีน และกรรมการผู้จัดการบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ให้ดำเนินการใดๆ ที่จะไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารในบริษัททั้งสามเพื่อให้บริษัทมีคุณสมบัติครบถ้วนในการดำรงสถานะเป็นบริษัทจดทะเบียน ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๘ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีหนังสือ ที่ วค. ๒๐๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีมติยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารในบริษัทดังกล่าวต่อไป ผู้ฟ้องคดี

/เห็นว่า...

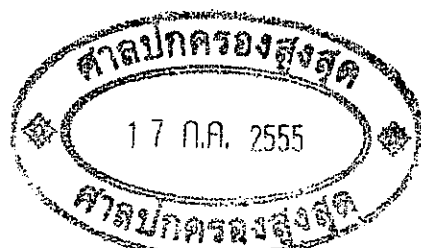

เห็นว่ากรมไม่แสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารของบริษัทและการไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน ขยายหุ้นให้แก่กรรมการและพนักงาน รวมทั้งการมีหนังสือแจ้งให้ดำเนินการใดๆ ที่จะไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

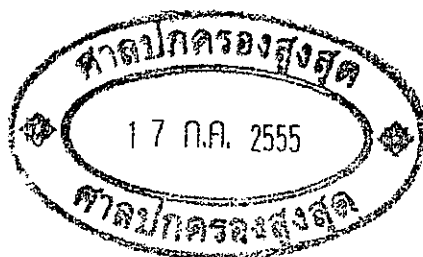
ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วคดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยรวมสองประเด็นดังนี้
 ประเด็นที่หนึ่ง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ปฏิเสธการแสดงรายชื่อของผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารของบริษัท ทีพีไอ โพลีน และไม่อนุญาตให้บริษัทดังกล่าวเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่แก่กรรมการและพนักงานของบริษัทตามหนังสือ ที่ กต.จ. ๒๐๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๔ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีอำนาจหน้าที่ดูแลเรื่องหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ออกระเบียบ หลักเกณฑ์ ข้อบังคับเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ และมาตรา ๓๕ บัญญัติว่าการเสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ และการอนุญาตให้ขายหลักทรัพย์ตามมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ประกาศกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ออกประกาศ ที่ กจ. ๓๖/๒๕๔๔ เรื่อง การเสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ต่อกรรมการหรือพนักงาน และออกประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ เรื่อง การขออนุญาตและการอนุญาตให้เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ ต่อมามีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศ ที่ กจ. ๒๗/๒๕๔๖ เรื่อง การขออนุญาตและการอนุญาตให้เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ (ฉบับที่ ๗) และแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศ ที่ กจ. ๖/๒๕๔๘ เรื่อง การขออนุญาตและการอนุญาตให้เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ (ฉบับที่ ๘) และออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ โดยกำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้ขออนุญาตจะได้รับอนุญาตให้เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ได้ต่อเมื่อผู้บริหารเป็นบุคคลที่มีชื่ออยู่ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารตามประกาศคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ว่าด้วยข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ซึ่งข้อ ๓ (๓) ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ กำหนดหลักเกณฑ์ว่า ผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ต้องไม่อยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษ หรือถูกดำเนินคดีอาญาโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ หรือการบริหารงานที่มีลักษณะเป็นการหลอกลวง ฉ้อฉล หรือทุจริต และข้อ ๘ ของประกาศ

ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘...

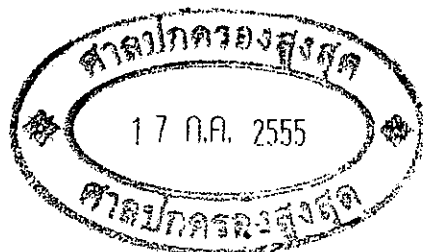
ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ กำหนดว่า ในกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้บริหารมีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถอนการแสดงรายชื่อบุคคลนั้นออกจากระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารจากหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นข้อกำหนดเพื่อให้การซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์มีความเป็นธรรม และคุ้มครองผู้ลงทุนและตลาดทุนโดยรวมและการดำเนินการถอนการแสดงรายชื่อบุคคลออกจากระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารหรือการปฏิเสธไม่แสดงรายชื่อของบุคคลออกจากระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารถือเป็นคำสั่งทางปกครองเพราะเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการบริษัท ทีพีไอ โพลีน มีอำนาจลงลายมือชื่อร่วมกับกรรมการอีก ๑ คน กระทำการแทนบริษัท ผู้ฟ้องคดีจึงมีฐานะเป็นผู้บริหาร เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวโทษในความผิดในการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์กรณีผู้ฟ้องคดีอนุญาตให้บริษัท สติร์น สจ๊วต (ประเทศไทย) จำกัด ทำการเผยแพร่ข่าวเกี่ยวกับการประเมินมูลค่าองค์กรและมูลค่าหุ้นของบริษัท ทีพีไอ โพลีน ซึ่งอาจทำให้บุคคลอื่นเข้าใจว่าหลักทรัพย์มีราคาสูงขึ้น โดยไม่ได้แจ้งข้อเท็จจริงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ อันเป็นการกระทำความผิดโดยฝ่าฝืนมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามมิให้เป็นผู้บริหารตามข้อ ๓ (๓) ของประกาศที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องถอนการแสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีออกจากระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร ตามข้อ ๘ ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ และเมื่อผู้ฟ้องคดีจะต้องถูกถอนการแสดงรายชื่อออกจากระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร หรือจะต้องถูกปฏิเสธการแสดงรายชื่ออยู่ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารบริษัท ทีพีไอ โพลีน ทำให้การเสนอขายหุ้นของบริษัท ทีพีไอ โพลีนไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่จะได้รับอนุญาตให้เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งปฏิเสธการแสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหารและไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีน เสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ ตามหนังสือ ที่ กลต.จ. ๒๐๘๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ มีมติให้ยกอุทธรณ์ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๔๘ จึงชอบด้วยกฎหมายตามข้อ ๓ (๓) และข้อ ๘ ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ประกอบข้อ ๑๓ ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศ ที่ กจ. ๒๗/๒๕๔๖ และประกาศ ที่ กจ. ๖/๒๕๔๘ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยกเป็นข้อต่อสู้มาโดยตลอดจึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยก่อน นั้น เห็นว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จะส่งไปให้

/ศาลรัฐธรรมนูญ...

ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่จะต้องเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายระดับพระราชบัญญัติหรือเทียบเท่าพระราชบัญญัติเท่านั้น ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ที่ออกโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งเป็นกฎหมายลำดับรองจึงไม่อยู่ในบังคับที่จะส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ตามมาตรา ๒๑๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๙ และมาตรา ๔๓ นั้น เห็นว่า ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๔ ประกอบมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์รวมทั้งการเสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงกำหนดลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารที่ขออนุญาตเสนอขายหลักทรัพย์ เพื่อให้การซื้อขายหลักทรัพย์มีความเป็นธรรม และเป็นกำหนดหลักเกณฑ์ที่ใช้บังคับกับผู้เสนอขายหลักทรัพย์ที่ออกใหม่เป็นการทั่วไป แม้ว่าหลักเกณฑ์ตามประกาศดังกล่าวจะส่งผลต่อการดำเนินกิจการของผู้ฟ้องคดีอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ถือว่ากระทบกระเทือนถึงสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด จึงเป็นการออกประกาศที่ชอบด้วยกฎหมายแล้วไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ เกินกว่าความในมาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เห็นว่า ตามมาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการซื้อขายหลักทรัพย์ รวมถึงการออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ การกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ โดยที่ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามเป็นผู้อยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษหรือถูกดำเนินคดีอาญาโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมาย ในความผิดเกี่ยวกับการกระทำอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ดังกล่าว จึงสอดคล้องกับบทบัญญัติมาตรา ๑๔ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และไม่ถือเป็นการออกประกาศเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

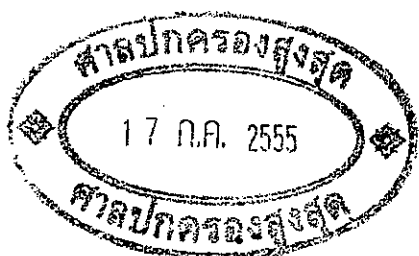
สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้บังคับประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ย้อนหลังแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น เห็นว่า ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑

/มีนาคม ๒๕๔๘...

มีนาคม ๒๕๔๘ เป็นต้นไป โดยที่ข้อ ๓ (๓) ของประกาศได้กำหนดหลักเกณฑ์เงื่อนไข
 ของผู้บริหารของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ว่าต้องไม่อยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษหรือถูกดำเนินคดีอาญา
 โดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดไม่เป็นกรรมเกี่ยวกับการ
 การซื้อขายหลักทรัพย์ ซึ่งเป็นลักษณะต้องห้ามของผู้บริหารเช่นเดียวกับหลักเกณฑ์
 ที่กำหนดไว้ตามข้อ ๑๑ (๖) ของประกาศ ที่ กจ. ๓๖/๒๕๔๔ ประกอบข้อ ๑๓ (๕) และข้อ ๑๗ (๔)
 ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ ซึ่งใช้บังคับอยู่ก่อนแล้ว เมื่อบริษัท ทีพีไอ โพลีน ได้ยื่นคำร้อง
 ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๘ ขออนุญาตเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่แก่กรรมการและพนักงาน
 ภายหลังจากที่ประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ มีผลใช้บังคับ โดยที่ผู้ฟ้องคดีได้อยู่ระหว่าง
 ถูกกล่าวโทษในความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดไม่เป็นกรรมในการซื้อขายหลักทรัพย์
 ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๑๑ (๖) ของประกาศ ที่ กจ. ๓๖/๒๕๔๔ ประกอบข้อ ๑๓ (๕)
 และข้อ ๑๗ (๔) ของประกาศ ที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนแล้ว รวมถึงข้อ ๓ (๓)
 และข้อ ๘ ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ จึงไม่ถือเป็นการใช้บังคับประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘
 ย้อนหลังแก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ศาลล้มละลายกลางได้มี
 คำวินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้รับผิดชอบในการดำเนินกิจการของบริษัท ทีพีไอ
 ตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณี
 ยังไม่มีเหตุสมควรให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นกรรมการและตำแหน่งอื่นๆ ในบริษัทดังกล่าว
 เห็นว่า คำวินิจฉัยของศาลล้มละลายกลางดังกล่าวเป็นเพียงความเห็นของศาลว่าน่าจะมีได้ว่า
 ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินกิจการของลูกหนี้ ตามความในมาตรา ๒๓๙
 แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นคนละประเด็น
 กับการพิจารณาการเป็นผู้บริหารของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งจะต้องเป็นไป
 ตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่ กจ. ๔๔/๒๕๔๓ ข้อ ๓ (๑๕) ซึ่งให้คำนิยามคำว่า
 ผู้บริหาร หมายความว่า กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้ดำรงตำแหน่งระดับบริหารสักรายแรก
 นับต่อจากผู้จัดการลงมา เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมการของบริษัท ทีพีไอ โพลีน
 มีอำนาจลงลายมือชื่อแทนบริษัทร่วมกับกรรมการอื่นอีก ๑ คน และยังปรากฏด้วยว่า
 บริษัท ทีพีไอ โพลีน ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการของตนเองทำให้มีอำนาจ
 จัดการทรัพย์สินของบริษัทได้ ตามมาตรา ๙๐/๑๒ (๙) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย
 พุทธศักราช ๒๔๘๓ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า กรรมการของ
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีความขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีอย่างรุนแรงทำให้ไม่เป็นกลางนั้น เห็นว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีมิได้ยื่นหนังสือคัดค้านเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาก่อนตามข้อ ๒ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

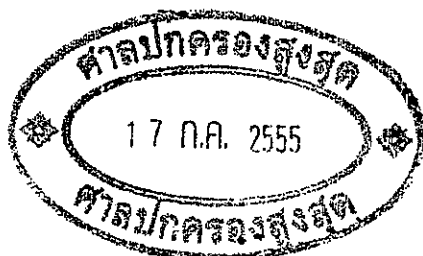
ประเด็นที่สอง คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ที่แจ้งผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ ผู้บริหารแผนของบริษัท ทีพีไอ โพลีน และกรรมการผู้จัดการ บริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ให้ดำเนินการใดๆ เพื่อจะไม่ให้ผู้ฟ้องคดี เป็นผู้บริหารในบริษัทดังกล่าวต่อไปตามหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ และหนังสือ ที่ บจ. ๘๗๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๖๗ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีหน้าที่ บริหารกิจการตามนโยบายและระเบียบข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้ออกประกาศคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เรื่อง การดำรงสถานะเป็น บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้อ ๒ กำหนดว่า บริษัทจดทะเบียน ต้องมีผู้บริหารและผู้มีอำนาจควบคุมที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดในประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ได้ออกประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้บริหารบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ ข้อ ๓ (๓) กำหนดว่า ผู้บริหาร ของบริษัทที่ออกหลักทรัพย์ต้องไม่อยู่ระหว่างถูกกล่าวโทษ หรือถูกดำเนินคดีอาญาโดยหน่วยงาน ที่มีอำนาจตามกฎหมายในความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการซื้อขายหลักทรัพย์ หรือการบริหารงานที่มีลักษณะเป็นการหลอกลวง ฉ้อฉล หรือทุจริต และข้อ ๘ กำหนดว่า ในกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้บริหารมีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถอนการแสดงรายชื่อบุคคลนั้นออกจากระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร เมื่อปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าได้ดำเนินการกล่าวโทษผู้ฟ้องคดี กรณีที่มีการกระทำความผิด ตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำให้ผู้ฟ้องคดี มีลักษณะต้องห้ามในการเป็นผู้บริหารและผู้มีอำนาจควบคุมบริษัท ทีพีไอ โพลีน ตามข้อ ๓ (๓) และข้อ ๘ ของประกาศ ที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ ตามที่ได้วินิจฉัยไว้แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมีหน้าที่ บริหารกิจการตามระเบียบข้อบังคับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ตามมาตรา ๑๖๗ แห่งพระราชบัญญัติ หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีอำนาจออกคำสั่งตามหนังสือ ลับ ที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘

/หนังสือ ลับ ที่...

หนังสือลับที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือลับที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ รวมถึงการมีหนังสือที่ บจ. ๘๗๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ แจ้งให้ผู้บริหารแผนบริษัท ทีพีไอ ผู้บริหารแผนบริษัท ทีพีไอ โพลีน และกรรมการผู้จัดการบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ให้ดำเนินการใดๆ ที่จะไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารในบริษัทดังกล่าวต่อไป และหากบริษัท ทีพีไอ บริษัท ทีพีไอ โพลีน และบริษัท บางกอกสหประกันภัย จำกัด (มหาชน) ยังคงมีผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารบริษัทอยู่ต่อไปจะทำให้การดำรงสถานะของบริษัทดังกล่าวไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์การเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีอำนาจที่จะสั่งเพิกถอนการเป็นหลักทรัพย์จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ได้ตามมาตรา ๑๗๑ (๔) แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์โดยมีมติยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ที่ วค. ๒๐๓/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การออกคำสั่งตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลับที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือลับที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือลับที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ให้โอกาสให้ผู้ฟ้องคดีที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้น เห็นว่า การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือลับที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือลับที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือลับที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ เพื่อดำเนินการใดๆ ที่จะไม่ให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารในบริษัทต่อไป มีสาเหตุมาจากผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดตามมาตรา ๒๓๙ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งทำให้ผู้ฟ้องคดีมีลักษณะต้องห้ามในการเป็นผู้บริหารบริษัท ตามข้อ ๑๓ ของประกาศที่ กจ. ๑๒/๒๕๔๓ และข้อ ๓(๓) และข้อ ๘ ของประกาศที่ กจ. ๕/๒๕๔๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้อำนาจทางกฎหมายโดยการมีคำสั่งปฏิเสธการแสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร และไม่อนุญาตให้บริษัท ทีพีไอ โพลีนเสนอขายหุ้นที่ออกใหม่ตามที่ร้องขอ โดยที่ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีคำสั่งดังกล่าวได้มีการให้โอกาสผู้ฟ้องคดีได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงพร้อมแสดงพยานหลักฐานแล้ว ดังนั้น การมีคำสั่งให้ดำเนินการใดๆ ที่จะไม่ให้ผู้ฟ้องคดี

/เป็นผู้บริหาร...

เป็นผู้บริหารในบริษัทต่อไป ตามหนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๓/๒๕๔๘ หนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๔/๒๕๔๘ และหนังสือลับ ที่ บจ. ๖๕๕/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ จึงเป็นมาตรการที่ต่อเนื่อง จากคำสั่งปฏิเสธการแสดงรายชื่อผู้ฟ้องคดีไว้ในระบบข้อมูลรายชื่อผู้บริหาร จึงไม่จำเป็นต้อง ดำเนินการตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยไม่ส่งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ทั้งฉบับให้ผู้ฟ้องคดีทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถใช้สิทธิโต้แย้ง ได้อย่างครบถ้วนนั้น เห็นว่า แม้จะฟังได้ดังคำกล่าวอ้างก็ไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป จึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองสูงสุด เห็นพ้องด้วยในผล

พิพากษายืน

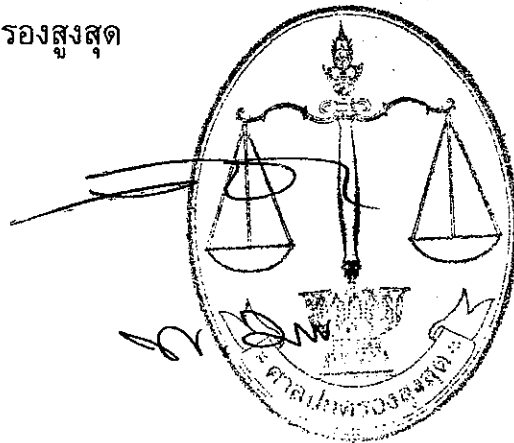
นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายปรีชา ชวลิตขำรง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มั่นสศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายณัฐ รัฐอมฤต

/มีบันทึกที่ประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

